

Aaretejaht Tapal, Eestis

Anežka Jelínková (16), Praha

Sel suvel proovisin aaretejahti esimest korda. See oli misjonireisil Eestisse. Ehkki ma teadsin, mida aaretejaht endast kujutab, ei osanud ma sellest midagi oodata. Oli kuidagi raske ette kujutada, et võiksin minna rääkima inimesega, kes vastab Jumalalt saadud kirjeldusele minu paberilipikul. Sellegi poolest olin asjast väga huvitatud ning uue kogemuse üle põnevil. Ning esimene aaretejahi päev valmistaski mulle toreda üllatuse.

Kirjutasin kõik märksõnad, mis mulle mõttesse kerkisid, väikesele paberitükile üles ning liitusin oma grupiga. Meie grupis oli 3 inimest ning kõikide meie nimekirjad kattusid üksteisega. Ent kui jõudsimme kohta, kus arvasime kedagi eest leidvat, ei olnud seal ühtegi inimest. Kõndisime mõnda aega selles paigas ringi, kuid mulle näis, et peaksime pöörduma tagasi, ning seda me ka tegime. Läksime tagasi kohta, kust oma teekonda alustasime, ning palusime Jumala juhtimist. Pärast palvet tundsin, et peame minema hoopis teises suunas. Läksimegi, ning umbes 200 meetri pärast kohtasime naist. Ta lükkas lapsevankrit ning kandis juukseid hobusesabas – just nagu mu paberil kirjas. Kellegi teise paberil seisis märksõnana sinine kleit, mis oligi naisel seljas, nii et otsustasime tema juurde minna. Jõudsimme naiseni siis, kui ta seisis ühe maja ees pargi kõrval. Meie kõigi lehtedel oli kirjas, et kohtumine toimub kusagil puude juures.

Jõudnud naiseni, küsisin temalt, kas ta räägib inglise keelt. Kuna ta vastas, et mitte eriti, siis üks eestlanna tõlkis talle. Seletasin naisele, et mängime üht mängu ning meile tundub, e leid-sime aarde. Küsisin, kas tal on probleeme kaelaga või valu käes, sest just need märksõnad olid meie paberitel. Ta vastas eitavalt. Küsisin siis, kas võin tema eest üldiselt palvetada ja teda õnnistada. Sellega oli ta nõus ja ma palvetasingi. Pärast palvet pöördusin tervitama naise pi-sikest tüdart, kes vaatas mind lapsevankrist. Küsisin naiselt lapse nime ning sain vastuseks Anna. Ja see nimi seisis kirjas ka ühel meie paberitest.

Järgmisel päeval läksime jälle aaretejahile. Taas kirjutasin paberitükile üles kõik mõttesse tulnud märksõnad ning liitusin grupiga. Otsitava aarde nime suhtes olin ebakindel. Mu peas keerles nimi Tom, kuid olin peaaegu 100% kindel, et see ei ole Jumalast. Niisiis läksime aardeid jahtima. Peaaegu 10 meetri pärast leidsime vana mehe. Ta seisis pargis kollase maja ja kiriku juures ning kandis kollast T-särki. Kõik see vastas meie märksõnadele. Ta ei saanud iseseisvalt käia ning kasutas vastavat abivahendit, mis aitas tal kõndida – ka see oli ühe meie grupiliikme paberil. Mees oli väga avatud ja rõõmus, et sai meiega rääkida. Palvetasime tema eest ja ta tuli meie õhtusele telgikoosolekule.

Läksime veel umbes 20 meetrit edasi ning nägime ühte meest pargis istumas. Kirjeldus klappis: mees kandis nokkmütsi, mille ette oli midagi kirjutatud, oli keskealine ja istus puu all – seega läksime tema juurde. Selgitasime talle meie mängu, kuid mees oli väga umbusaldav. Kui küsisime, kas tal on jalgades valu, puhkes ta aga üllatuslikult naerma. Ta ütles, et ta jalg valutab väga. Tegime mehele ettepaneku, et võime ta jala eest palvetada. Palvetasimegi, kuid me ei tea, kas ta sai terveks, sest ta ütles, et jalg valutab vaid hommikuti. Kuid siis tegi ta midagi, mis üllatas meid väga. Ta küsis, kas me võiksimme palvetada tema õla pärast, ka seal olevat tal tugevad valud ning taas vaid hommikuti. Hakkasimegi palvetama ning nägime, kuidas see meest sügavalt puudutas. Ta oli väga õnnelik. Meie kohtumise lõpus küsisime veel, mis ta nimi on. Ta vastas, et Toomas. Ja see nimi oli kirjas ju minu paberil! Nagu ma ütlesin, ei ole ma varem aaretejahti mänginud, ning see nimelugu ajas mind nüüd väga põneville! Vaimustunult võtsin välja oma paberilipiku ja näitasin mehele, et sellel seisab tema nimi. Mees vaid naeratas, pisarad silmis, ja ei suutnud nähtut uskuda. See oli väga võimas hetk.

Kolmandal päeval läksime taas aardeid jahtima. Kuid seekord oli jaht keerulisem. Kõndisime linnas pikalt ringi, leidmata ühtki märksõna meie nimekirjadelt. Alles poole tunni pärast märkasime kollast maja ja sinist telki selle kõrval, nagu kirjas kahel meie paberitest. Rohkem vastavusi ei olnud, kuid otsustasime siiski kohale minna. Maja uks oli lahti ja me võisime näha seal istuvat meest. Küsisime, kas ta oskab inglise keelt, kuid kuna ta ei osanud, siis saatis ta oma kõrval istunud mehe meile vastu. Too tuligi meie juurde ja päris, mida me tahame. Selgitasime talle meie mängu ja ta oli väga avatud. Ta tuli lausa aiast välja meie juurde. Me ei saanud märkamata jätta tähelepanuväärselt suurt sõrmust tema sõrmes, mis oli kirjas ühel meie paberitest. Mees ütles, et ta on ühe kiriku liige, kuid see kirik olevat meie omast üsna erinev. Jonas seletas talle, mida meie usume, ja mees oli väga huvitatud. Pakkusime, et võime tema eest palvetada. Mees oli nõus ning Jonas alustas palvega. Palve ajal sai ta mitmeid tunnetusesõnu mehe kohta ja ütles need kõik välja. Võisime näha, et Jumal tõesti rääkis selle mehe vastu ja puudutas teda sügavalt. Seejärel Jonas küsis, kas mees tahaks Jeesuse oma südamesse kutsuda. Mees vastas, et veel mitte, ent ta naeratas ja oli meie vastu kena. Lõpuks ta ise palus meil teda lihtsalt õnnistada. Seejärel jätsime hüvasti ja läksime tagasi.

Nende kolme päeva jooksul Jumal tõesti kasutas mind ja ma mõistsin, et ei ole paremat tunnet, kui see, kui Jumal räägib sinu kaudu kellegi vastu. Nii imeline on näha, kuidas inimesed Jumalale reageerivad. Kindlasti tahan aaretejahiga jätkata ning olen põnevil uute kogemuste üle.

www.go-east-mission.net august 2014

Tšehhikeelse teksti leiad [siit](#)

Inglisekeelse teksti leiad [siit](#)

Eesti keelde tõlkinud Kaire Petrenko